

Sándor Zoltán

Halál a vasúton

Irtózatos bűz fogadott a bakterházban.

Az állomásra látogatott délután az igazgatóhelyettes. Valami tanácskozás folyt a fejesek meg a helyi politikusok között a vasúti forgalom felvirágoztatásáról. A rádió is bement, meg a tévében is benne volt.

Azt beszélnek, hogy Čiro... az állomásfőnök... Bolond Palikával az állomás elé tolatta a németektől nemrég kapott sínbuszt. Palika meg nem értette, mire föl ez a nagy hacacaré, szóvá is tette, hogy de uram, az semmire sem jó, Čiro meg lecseszte, hogy ne sokat gondolkodjon, úgysem áll neki jól, hanem tolassa oda egy régi szarral azt a díszes csotrogányt, és kussoljon!

Az értekezlet után az előtt fotózkodtak. Több újságban is láttam. Mindegyikben ugyanazt a képet! Nem is értem... Az a sok fotós meg újságíró közül senkinek sem jutott eszébe valami mást is lefényképezni itten?! Volna mit! Fasz kivan, ők meg nosztalgiazgatnának!

A síneket rozsdamaróval kellene lemosni, nem is csoda, java részük még a monarchiából származik, a talpdeszkák totál elkorhadtak, tűzre se valók már, legalábbis azok, amelyek kilátszanak a gazból, az állomás meg kész szellemtanya, horrorfilmet lehetne forgatni benne, rémségek, fűrészek, elgázolt kedvencek sem kellenének hozzá.

És akkor még nem is szóltam a kocsi-állományról! Azokat a vagonokat, amik itt vannak, mind egy szálig a tengerbe kellene hajigálni, ahogyan az amerikaiak teszik, hogy belakják őket a kagylók meg a halak! Legalább némi haszon lenne belőlük.

Igaz, egyre többet hallani arról, hogy nem sokára több irányba is beindítják a sínbusz-járatot, úgy ahogyan régen volt. Csak azt nem tudom, miből! Meg kinek?! Nincs itt már semmi, baszod! Befejeztük! Az is hülye, aki itt marad!

Jó, jó, azonnal a tárgyra térek, de ez is hozzátartozik a történethez...

A görék miatt mindenhol feltakarítottak, még ott is, ahol évek óta nem tették. A nappali váltásban dolgozó kolléga is fogta a feltörlő szivacsot, amely isten tudja mióta ott porosodott a sarokban, néhány kóbor kutya is már párszor lehugyozta, hozott egy vödör vizet és szétkente a padlóteglaikon a koszt azzal a mocskos spongyával. Mert sose tudni, hol néznek majd szét! Most komolyan, tényleg azt hitte valaki, hogy azok az öltönyös pojacák idejönnek?!

Néhány perccel hét előtt érkeztem, a kolléga már nem volt itt, az állomáson találkoztam vele, pár szót váltottunk, de a sunyija nem mondta, hogy mire számítsak... Már messziről látom, tárva nyitva minden ablak a bakterházon. Mi a fene történik, töprengtem, miért kell szellőztetni ennyire ebben a hidegben, ezzel a vacak kaloriferrel így is alig lehet bemelegíteni. Olyan vékonyak a falak, hogy a szél keresztülfúj a szobán. Szó szerint! Itt meg mindig fúj, hogy a fene enné meg! Reggelig csontig fagy az ember.

Amikor beléptem, azonnal megértettem, miért van nyitva minden ablak. Olyan bűdös volt bent, akár egy döghamvasztóban. Mint kamikor széttúrod a hónapok óta nem piszkált dudvarakást. Azt hittem, nyomban elhányom magam. Még az a szerencse, hogy mindig van nálam léfrissítő! Jól befűjtam, és a bakterház elé álltam elszívni egy cigarettát.

Irtó dühös voltam. Annyira, hogy észre sem vettem, honnan a picsából termett elő Totó. Egyszer csak ott állt mellettem, retkes kabátja gallérjába húzta a fejét, megállapította, hogy

kibaszott hideg van, és az az idegesítő kézmozdulata kíséretében kért tőlem egy szál cigarettát. Megveszek bagó nélkül, mondta. Akkor vegyél, baszd meg, gondoltam magamban, de megkínáltam.

Totó évekkkel ezelőtt örökölt egy halom pénzt, vagyis mással vagy másokkal közösen örökölt egy villaszerű házat, és őt kifizették. Tizenöt, de lehet, hogy még húszezer eurót is kapott. És ahelyett, hogy vett volna magának valami kis házat, ahol lakhatna, luxuslakásba költözött, éttermekbe járt enni, ribancokat pesztrált, meg fél napokat játéktermekben töltött. Azt mondta, majd megsokszorozza a pénzét... Lófaszt!

Pillanatok alatt a nyakára hágott a vagyonának. A kitartott lotyók eltűntek, a snájdig lakásból meg kidobták. Ahogy mondom! Nem akart kiköltözni, ezért a tulaj felfogadott valami verőlegényeket, akik jól elnászpángolták, egy bordája is bánta.

Olyan rossz bőrben lehetett, hogy néhány napig dolgozni sem jött, a fene tudja, hol volt, de a balfaszának nem jutott eszébe szólni valakinek, végül a munkahelyét is majdnem elvesztette. Az a szerencséje, hogy rendesek voltak vele, amit talán meg sem érdemelt. Megkegyelmeztek neki, és maradhatott, annyi, hogy lefokozták és minimálbért kap.

Azóta munkaidőn túl is mindig a vasút körül ólálkodik, hátha valaki megkínálja dohánynyal, kajával vagy pálinkával, télen esetleg megmelegedhet egy kicsit...

Azon az estén is, alighogy eldobta a csikket, bejött, becsukta az ablakokat és elnyújtózott a padon. Mire bármit is tehettem volna, magára terítette a fogason lógó vasutasköpenyt és már horkolt. Azt hittem, felrobbanok! A bakterházban egyébként is bűdös volt, erre jön ez az izzadság-, pöcs- meg seggszagú bűzsák, és befekszik a helyemre!

Három-négy órát alhatott. Felkelt, megdörzsölte a szemét, kért még egy szál cigarettát és elment. Fogalmam sincs, hová, nem kérdeztem tőle, alig vártam, hogy felszívódjon. Biztos szétnézett az állomáson vagy meghúzta magát valamelyik marhavagonban, mint általában.

Én? Hát... hogy is mondjam... leterítettem egy pokrócot a padra, hogy ne érezzem annyira a szagát, és ledőltem egy kicsit. Hosszasan lehet csúrní meg csavarni, hogy tisztességes ez vagy sem, az igazság azonban az, hogy nem történik itt semmi. Nappal se, éjszaka meg pláne!

Nem láttam az éjjel Csöpikét. Sőt, napokkal, lehet hetekkel korábban sem. Ha a közelben volt, nem lehetett nem észrevenni szegénykémet.

Tavaly nyáron tűnt fel először a vasúton, a sínek közt kóválygott az állomás közelében. Az egyik kolléga rászólt, hogy húzzon onnan, de mintha meg se hallotta volna, ment tovább a feje után. Úgy kellett elrángigálni a sínekről. De nem tágitott, ment az alak után a bakterházba, és enni kért. Az alak adott neki egy kiflivéget, amit ő... sajátos módon hálált meg, érti...

Így kezdődött. Csakhamar a többiek is rájöttek Csöpike adottságaira, annak ellenére, hogy úgy nézett ki szegénykém, mint egy neandervölgyi. Olyan is akadt, aki hazavitte, megfürdette... mert általában Csöpike is bűdös volt, mint a kórság... és éjszakára magánál marasztalta.

Nem, nem tagadom, nekem is volt némi közöm hozzá. Kicsit a munkatársak unszolására, no meg piszok lassan telik itt az idő. Tizenkét óra egyedül! Van, amikor tíz órán át egyetlen vonat sem megy el. Az ember aludni sem bír annyit! Idejött, leült a padra, felhúzta szoknyáját és magakelletően elmosolyodott. Egy burekot kért...

Több hónapja már ennek.

Azon az éjszakán, mint már mondtam, nem láttam. Az után, hogy Totó elment, reggelig aludtam. Még az a két szokásos hajnali teherjárat sem ment az éjjel, ünnep volt, vagy mi. Hazafelé menet, az állomáson hallottam, mi történt. Mindenkit megrázott az eset. Elszörnyedve mesélték egymásnak, alig győztem kapkodni a részleteket: sínek mellé vetett

félmeztelen nő... átvágott nyakkal... a vasúti híd közelében... nem tudni, hogy ott történt-e a bűntény, vagy pedig a tettes csak oda szállította a holttestet...

Akkor tudtunk meg róla ezt-azt. Addig egyáltalán nem érdekelt bennünket, hogy kivel él, mivel foglalkozik. Ez nem ránk tartozott. Halála után derült ki számunkra, hogy kislánykora óta édesapjával élt kettesben. Az öregje valami furcsa szerzet lehetett, a rendőrséggel is több ügye volt, valami hókuszpókusz szekta tagjaként a napot imádta meg az ufókat várta, ilyen baromságok izgatták, tavalyelőtt purcant ki, elvitte a mája. Állítólag annak idején molesztálta a lányát, ezt írják legalábbis azok a mindentudó újságok, amelyek az állomásunkról ugyanazt a képet hozták le, úgyhogy...

Fogalmam sincs, kinek árthatott szegénykém.

Totó?! Teljesen hülye, az igaz, meg bűzlik, mint a görény, de egyáltalán nem agresszív. Nehezen tartom elképzelhetőnek, hogy a vasútról bárkinek is köze lenne a dologhoz, itt mindenki kedvelte őt, ő volt a mi Csöpikénk... A bakterkurva! Maga is szerette ezt a megnevezést. Amikor a jelenlétében vasutascédának neveztük, mindig félresimította szemébe lógó hajtincsét és jóízűen felröhögött. Nagyon viccesen tudott nevetni, kissé eltorzult az arca és kilátszott vörös ínye, különösen jobb oldalt, két hiányzó foga helyén...

Kiállítási enteriőr **Tánczos György** munkáival

